

Arrest

nr. 347 205 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 augustus 2020 – ten gevolge van een arbeidsongeval – een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 2020 werd de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen ingewilligd.

Op 31 januari 2023 stelde de arts-adviseur een medisch advies op in het kader van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen, waarin hij attesteerde dat een medische behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Diezelfde dag wordt de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen geweigerd. Verzoeker stelde een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 294 153 van 14 september 2023.

Op 17 mei 2023 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarin hij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juli 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2023 werd ingediend door :

*Š., S. (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te Dobrosin op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De vreemdeling die meer dan 90 dagen in België wenst te verblijven, moet een machtiging tot verblijf aanvragen, ongeacht het doel van het verblijf (werk, studies, onderzoek, humanitair, ...). De algemene regel is dat deze vreemdeling zijn aanvraag in het buitenland indient in de vorm van een aanvraag voor een visum D gericht aan de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de plaats waar hij gewoonlijk verblijft (artikel 9 van de wet). In buitengewone omstandigheden kan hij zijn aanvraag in België indienen. Betrokkene verwijst naar zijn beperkte financiële draagkracht, zijn duurzame familiale banden in België en zijn medische problemen als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om een verblijf van meer dan 3 maanden volgens de normale weg aan te vragen. De advocaat van betrokkene zou het onredelijk en disproportioneel vinden om van betrokkene te verwachten dat hij zich in deze omstandigheden begeeft naar de Belgische diplomatieke post in Belgrado, Servië.

In 2012 verbleef verzoeker reeds in België. Op 16.09.2012 ontving hij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd op 24.09.2012 het land uitgezet. Een aantal jaren later is hij terug naar België gekomen om zich opnieuw bij zijn familie te voegen. Op 25.08.2020 bewam verzoeker een verblijfsrecht in België naar aanleiding van een arbeidsongeval. De periode hieraan voorafgaand zou hij ook reeds in België hebben verbleven. Op 12.08.2020 werd een verzoek op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Betrokkene had een ernstig ongeluk waarbij hij van een stelling is gevallen. Hij liep ernstige verwondingen op en diende lange tijd in het UZ Brussel te verblijven op intensieve zorgen. Na zijn opname in het ziekenhuis op de afdeling intensieve zorgen, volgde een lange revalidatie. Betrokkene moet regelmatig opgevolgd worden door de neuroloog. De medische situatie van verzoeker is volgens de advocaat van betrokkene op heden nog steeds instabiel. Hij neemt medicatie tegen een bepaald soort aanvallen, maar is nog steeds gevoelig voor dergelijke aanvallen. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, waar hij geen netwerk zou hebben, zou voor betrokkene zeer stresserend zijn. Betrokkene vreest opnieuw aanvallen te zullen krijgen. Dit zou een groot medisch risico voor verzoeker vormen gezien hij verklaart niemand meer te hebben in Servië om hem te helpen. Ook op cognitief vlak heeft verzoeker nog steeds problemen. Hierdoor zou het betrokkene niet lukken om volledig autonoom te functioneren en zou bijstand van zijn familie noodzakelijk zijn.

Betrokkene wijst er op dat hij recht heeft op de bescherming van zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Op heden woont betrokkene bij zijn broer, de heer Z. S., woonachtig op hetzelfde adres, van Belgische nationaliteit en getrouwd met J. R.. Het gezin heeft twee kinderen. Ze wonen allen in een ruime gezinswoning met drie etages. Betrokkene zou nog steeds geholpen worden door zijn broer, schoonzus en hun kinderen. Zij hebben steeds voor hem gezorgd na zijn ernstig ongeval. Betrokkene verklaart een hechte band met zijn familie in België te hebben, gezien ze al jaren samenwonen en zij voor betrokkene zorgen sinds zijn ongeval. Het zou volgens betrokkene uitermate disproportioneel zijn om te vereisen dat hij zich wendt tot de Belgische ambassade te Belgrado, Servië, om de aanvraag tot machtiging van een verblijf in België van meer dan drie maanden te doen. Betrokkene zou gescheiden worden van zijn verankerde netwerk in België, in het bijzonder

zijn familie. Dit zal volgens zijn verklaring een enorme impact hebben op de mentale gezondheid van betrokkene, zeker nu er geen zekerheid is over hoe lang hij in het buitenland dient te verblijven, en of hij zelfs nog terug zal kunnen komen naar België.

Betrokkene wijst er op dat hij op heden nog steeds onder bewind zou staan van Mr. A. B. bij beschikking van 04.11.2020. Mevrouw B. werd aangesteld als bewindvoerder over de goederen van verzoeker. Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, zou dit ernstige praktische problemen opleveren voor zowel Mr. A. B., als voor verzoeker. Betrokkene zou niet gemachtigd zijn om te beschikken over zijn goederen. Hij zou zelfs niet zo maar een huurovereenkomst kunnen afsluiten.

Tot slot wijst verzoeker er op dat hij zich in een uiterst precarie financiële situatie zou bevinden. Door zijn ongeval in juli 2020 was verzoeker zeer lang arbeidsonbekwaam. Pas sinds januari 2023 heeft de dokter hem toelating gegeven om opnieuw aan het werk te gaan. Dit houdt in dat verzoeker meer dan twee jaar geen inkomsten had. Daarentegen heeft hij wel zeer veel medische kosten die betaald moeten worden. Betrokkene zou geen spaargelden hebben die hij kan aanwenden om een verblijfplaats te vinden in zijn land van herkomst.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het verblijf van betrokkene werd toegestaan naar aanleiding van de medische problematiek. Op 24.02.2022 werden instructies verstuurd voor een voorwaardelijk verblijf (A-kaart Nr. (...)). Op 31.01.2023 wordt een weigeringsbeslissing 9ter genomen omdat de omstandigheden veranderd zijn. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen op 14.09.2023. In zijn medisch advies van 31.01.2023 heeft de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat de problemen die vliegvlagen in de weg stonden (relatieve contra-indicatie) niet meer aan de orde zijn en niet meer relevant zijn. Medicatie en andere follow-up, die nog steeds noodzakelijk zijn, zijn beschikbaar en toegankelijk voor verzoeker in het herkomstland. De arts van DVZ heeft in zijn advies tevens aangegeven dat betrokkene op basis van de overgelegde medische gegevens in staat is om te reizen en geen hulp van derden nodig heeft en dat er geen contra-indicaties zijn voor terugkeer naar het land van herkomst. De medische elementen kunnen bijgevolg niet worden aanzien als buitengewone omstandigheden. Betrokkene kan eventueel de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een (ernstige) medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij bij zijn broer inwoont en dat het gezin van zijn broer zorg draagt voor hem. Om medische redenen heeft betrokkene echter geen mantelzorg meer nodig. De arts-adviseur van DVZ had op 31.01.2023 aangegeven dat betrokkene geen hulp van derden meer nodig heeft. Betrokkene verklaart dat hij niemand meer heeft in Servië. Een oppervlakkige verklaring die we onmogelijk kunnen verifiëren aan de hand van de documenten die betrokkene voorlegt om zijn argumenten te staven, kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hetzelfde geldt voor het argument dat hij financieel niet in staat zou zijn om terug te keren naar Servië en er eventueel tijdelijk te verblijven. We hebben geen inzage in het financieel vermogen van betrokkene, noch over zijn familiaal netwerk in België en in Servië die hem (financieel) kunnen bijstaan om zijn terugkeer en verblijf in Servië mogelijk te maken. Geen enkel stavingstuk werd voorgelegd. Daarnaast kan er ook worden opgemerkt dat de dokter hem toelating heeft gegeven om opnieuw aan het werk te gaan vanaf januari 2023. Dat betekent dat betrokkene opnieuw in staat is om financieel in te staan voor zijn eigen levensonderhoud. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Op 04.11.2020 werd door de vrederechter van het derde kanton te Brussel mr. A. B. tijdelijk aangesteld als bewindvoerder over de goederen van betrokkene. De beslissing werd telkens verlengd tot 31.01.2023, de datum waarop de verlenging van zijn verblijfsstatuut om medische redenen werd geweigerd. Op 15.03.2023 werd hij hiervan in kennis gesteld en ontving hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit argument kan bijgevolg niet meer worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (het volgen van taallessen Frans) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op onder andere de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden waardoor de aanvraag tot humanitaire regularisatie niet kan worden ingediend vanuit zijn land van herkomst.

Echter, de bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd en gaat niet in op een aantal argumenten die door verzoeker worden aangehaald in zijn verzoekschrift.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 9bis Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle - betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

o Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling

o Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen — onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

o Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93) :

o Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)

o Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto

o Het onderzoek van het bestuur dient zonder en di te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

o De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 9bis Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concreto

De verwerende partij meent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor verzoeker de aanvraag niet zou kunnen indienen vanuit België. De verwerende partij meent dat er geen medische, noch familiale, noch financiële omstandigheden zijn waardoor het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met deze motivering.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan worden gevraagd aan de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt echter niet wat juist begrepen dient te worden als buitengewone omstandigheden.

Uit de jurisdictie en jurisprudentie blijkt dat er verschillende omstandigheden aanzien kunnen worden als buitengewoon: een schending van artikel 3 of 8 EVRM, een administratieve onmogelijkheid,...

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift Re te buitengewone omstandigheden aangehaald: ten eerste heeft hij er op gewezen dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft met zijn broer en die zijn gezin. Terugkeren naar zijn land van herkomst zou als dus een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren betreffende het gezinsleven van verzoeker. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht.

Ten tweede heeft verzoekende partij er op gewezen dat hij medische problemen heeft. Door het ongeval in juli 2020 ondervindt hij nog steeds problemen zoals epilepsieaanvallen en concentratieproblemen waarvoor hij nog steeds medicatie dient te nemen.

Verwerende partij heeft hier louter verwezen naar de eerdere procedure betreffende de verlenging van het verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Zij hebben de omstandigheden niet afzonderlijk onderzocht, hoewel de situatie van verzoeker wel degelijk gewijzigd is en verzoeker dit ook heeft aangetoond.

Dit vormt een schending van zowel het motiveringsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zodoende schendt de bestreden beslissing het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is gegrond.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en opnieuw van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Luidens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft elkeen het recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Dit fundamenteel grondrecht is onder andere gericht op de bescherming en ontplooiing van alle sociale en familiale banden, en moet te allen tijde gerespecteerd worden, hetgeen impliceert dat dit recht ook gerespecteerd moet worden in een migratiecontext (EHRM 30 november 2017, nr. 37283/13, Strand Lobben e.a. t. Noorwegen, 8204).

Het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven is evenwel geen absoluut recht, en kan dus in bepaalde omstandigheden beperkt worden, zoals in het licht van: het migratiebeleid dat een staat wenst te voeren. In casu moet er een belangenafweging gemaakt worden tussen het belang van verzoekster en haar familiebanden enerzijds en het belang van de Belgische Staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (zie RvV nr. 247 472 van 14 januari 2021). Zie:

“The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 februar. 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI: Boulouf, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X).” (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner t. Nederland, §54)

In casu heeft verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in België. Wat betreft het gezinsleven is de bescherming van artikel 8 EVRM gericht op de natuurlijke en ‘normale’ ontplooiing van familiale relaties en banden (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx t. België, §31). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipuleert wat precies moet verstaan worden onder ‘familiebanden’. Concreet slaat het op de aanwezigheid van hechte persoonlijke banden (EHRM 24 januari 2017, nr. 25358/12, Paradiso en Campanelli t. Italië, §140). Of er sprake is van een beschermenswaardige familiale band, moet bijgevolg blijken uit de feitelijke omstandigheden.

Zoals blijkt uit het verzoekschrift en het administratief dossier, woont verzoeker samen met zijn broer, schoonzus en hun kinderen. Hij woont al sinds 2020 bij hen in.

Verzoeker wijst er op dat er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden tussen broers (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34)

Verzoeker is financieel afhankelijk van zijn broer, maar ook voor zijn administratie en zijn medische opvolging is hij afhankelijk van de steun van het gezin.

In de bestreden beslissing wordt er geen rekening gehouden met het beschermenswaardig gezinsleven dat verzoeker heeft opgebouwd sinds hij in België verblijft. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geen beoordeling gemaakt op basis van artikel 8 EVRM.

Ondanks dat er in de bestreden beslissing erkend wordt dat verzoeker bij het gezin van zijn broer inwoont, wordt er geen beoordeling gemaakt op basis van artikel 8 EVRM. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker in staat moet zijn om te voorzien in zijn eigen financieel onderhoud, maar verder wordt er niet geargumenteed over de band tussen de broers.

Dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM is bijzonder onzorgvuldig en schendt de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Het tweede middel is gegrond.”

3.3 Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de middelen samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem

evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoeker geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

Verzoeker betoogt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vooropstelt wat er precies moet worden begrepen onder ‘buitengewone omstandigheden’ en dat hij wel degelijk verschillende buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Hij verwijst naar het gezinsleven dat hij met zijn broer, schoonzus en hun kinderen onderhoudt in België en naar de medische problemen die hij heeft. Volgens verzoeker wordt er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd omtrent zijn gezinsleven en wordt er betreffende de medische problematiek enkel verwezen naar de voorgaande verblijfsprocedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder dat deze elementen afzonderlijk zijn onderzocht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. Betreffende de medische situatie van betrokkene wordt hierin gemotiveerd als volgt:

“Het verblijf van betrokkene werd toegestaan naar aanleiding van de medische problematiek. Op 24.02.2022 werden instructies verstuurd voor een voorwaardelijk verblijf (A-kaart Nr. (...)). Op 31.01.2023 wordt een weigeringsbeslissing 9ter genomen omdat de omstandigheden veranderd zijn. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen op 14.09.2023. In zijn medisch advies van 31.01.2023 heeft de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat de

problemen die vliegelingen in de weg stonden (relatieve contra-indicatie) niet meer aan de orde zijn en niet meer relevant zijn. Medicatie en andere follow-up, die nog steeds noodzakelijk zijn, zijn beschikbaar en toegankelijk voor verzoeker in het herkomstland. De arts van DVZ heeft in zijn advies tevens aangegeven dat betrokkene op basis van de overgelegde medische gegevens in staat is om te reizen en geen hulp van derden nodig heeft en dat er geen contra-indicaties zijn voor terugkeer naar het land van herkomst. De medische elementen kunnen bijgevolg niet worden aanzien als buitengewone omstandigheden. Betrokkene kan eventueel de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een (ernstige) medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verweerder heeft wel degelijk geduid waarom de ingeroepen medische elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Verweerder erkent dat verzoeker voorheen tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om medische redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten gevolge van een arbeidsongeval aan een ernstige medische problematiek leed die hem niet toeliet te reizen waardoor hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Verweerder stelt vast dat de medische situatie van verzoeker intussen is gewijzigd en verwijst hierbij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 31 januari 2023 en van de beslissing tot weigering van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen van dezelfde datum. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de medische problemen die een vliegreis verhinderden, niet meer aan de orde zijn. Verweerder erkent dat verzoeker nog steeds medisch moet worden opgevolgd, doch blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur is een medische behandeling beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Verzoeker is in staat om te reizen en heeft geen hulp van derden nodig in het dagelijkse leven. Deze vaststelling strookt met de informatie vervat in het administratief dossier. Ook is de weigeringsbeslissing met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig, aangezien het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 294 153 van 14 september 2023. Het staat aldus niet ter discussie dat de medische behandeling en opvolging die verzoeker nodig heeft ook in Servië beschikbaar en toegankelijk zijn. Verweerder stelt aldus op goede gronden vast dat de medische situatie van verzoeker niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn medische situatie op heden van die aard is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Daarnaast wijst verweerder in de bestreden beslissing nog op de mogelijkheid om de dienst Special Needs van Fedasil te contacteren om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst te begeleiden. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te nemen naar Servië zodat verzoeker er minstens voor een bepaalde periode zeker van is dat de noodzakelijke medische behandeling niet onderbroken zal worden. Verzoeker brengt geen enkel concreet verweer aan ter weerlegging van deze pertinente motieven.

Waar verzoeker nog stelt dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt gepreciseerd wat als ‘buitengewone omstandigheid’ moet worden aanvaard en hij ervan overtuigd is dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, geeft hij enkel aan een andere mening toegedaan te zijn dan verweerder. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Vervolgens bekritiseert verzoeker dat er onvoldoende zou zijn gemotiveerd omtrent zijn gezinsleven in België en voert hij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt. Hij motiveert dienaangaande als volgt:

“Betrokkene wijst er op dat hij recht heeft op de bescherming van zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Op heden woont betrokkene bij zijn broer, de heer Z. S., woonachtig op hetzelfde adres, van Belgische nationaliteit en getrouwd met J. R.. Het gezin heeft twee kinderen. Ze wonen allen in een ruime gezinswoning met drie etages. Betrokkene zou nog steeds geholpen worden door zijn broer, schoonzus en hun kinderen. Zij hebben steeds voor hem gezorgd na zijn ernstig ongeval. Betrokkene verklaart een hechte band met zijn familie in België te hebben, gezien ze al jaren samenwonen en zij voor betrokkene zorgen sinds zijn ongeval. Het zou volgens betrokkene uitermate disproportioneel zijn om te vereisen dat hij zich wendt tot de Belgische ambassade te Belgrado, Servië, om de aanvraag tot machtiging van een verblijf in België van meer dan drie maanden te doen. Betrokkene zou gescheiden worden van zijn verankerde netwerk in België, in het bijzonder zijn familie. Dit zal volgens zijn verklaring een enorme impact hebben op de mentale gezondheid van betrokkene, zeker nu er geen zekerheid is over hoe lang hij in het buitenland dient te verblijven, en of hij zelfs nog terug zal kunnen komen naar België.

[...]

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij bij zijn broer inwoont en dat het gezin van zijn broer zorg draagt voor hem. Om medische redenen heeft betrokkene echter geen mantelzorg meer nodig. De arts-adviseur van DVZ had op 31.01.2023 aangegeven dat betrokkene geen hulp van derden meer nodig heeft. Betrokkene verklaart dat hij niemand meer heeft in Servië. Een oppervlakkige verklaring die we onmogelijk kunnen verifiëren aan de hand van de documenten die betrokkene voorlegt om zijn argumenten te staven, kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hetzelfde geldt voor het argument dat hij financieel niet in staat zou zijn om terug te keren naar Servië en er eventueel tijdelijk te verblijven. We hebben geen inzage in het financieel vermogen van betrokkene, noch over zijn familiaal netwerk in België en in Servië die hem (financieel) kunnen bijstaan om zijn terugkeer en verblijf in Servië mogelijk te maken. Geen enkel stavingstuk werd voorgelegd. Daarnaast kan er ook worden opgemerkt dat de dokter hem toelating heeft gegeven om opnieuw aan het werk te gaan vanaf januari 2023. Dat betekent dat betrokkene opnieuw in staat is om financieel in te staan voor zijn eigen levensonderhoud. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, §34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, §36). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt dan ook hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, argumenteert verzoeker dat hij daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer en diens gezin onderhoudt. Hij woont met hen samen en er is volgens verzoeker sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker stelt financieel afhankelijk te zijn van zijn broer en ook voor “zijn administratie en zijn medische opvolging” nood te hebben aan de steun van het gezin.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker volgens de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 31 januari 2023) geen hulp van derden nodig heeft. Er is geen sprake van enige nood aan mantelzorg. De Raad stelt vast dat deze motieven in overeenstemming zijn met de informatie vervat in het administratief dossier. Het medisch advies van de arts-adviseur van 31 januari 2023 bevindt zich in het administratief dossier. Hierin wordt onder meer verwezen naar een medisch attest van verzoekers neuroloog van 2 januari 2023 waarin deze arts attesteert dat betrokkene zelfstandig is in het dagelijkse leven. Op basis van de beschikbare medische informatie concludeert de arts-adviseur dan ook dat er vanuit medisch oogpunt geen hulp van

derden nodig is. Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure geen enkel concreet element of begin van bewijs aan waaruit blijkt dat hij wel nood zou hebben aan ondersteuning van zijn broer in zijn dagelijks leven. Dit motief van de bestreden beslissing wordt dan ook niet weerlegd. Wat de voorgehouden financiële afhankelijkheidsband betreft, motiveert verweerder dat de behandelend arts van verzoeker hem de toelating heeft gegeven om opnieuw aan het werk te gaan vanaf januari 2023. Verweerder concludeert dat verzoeker aldus in staat is om financieel in te staan voor zijn eigen levensonderhoud. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij beweert financieel afhankelijk te zijn van zijn broer. Een financiële afhankelijkheidsband is niet bewezen. Verzoeker slaagt er aldus niet in het bestaan van bijkomende banden van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, aannemelijk te maken. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN